

Srž znanosti:

O "PRONICLJIVOSTI"

Lyndon H. LaRouche mlađi

9. svibnja 2008.

[engleska spojnica:] <http://www.larouhepac.com/news/2008/05/19/subject-insight.html>

U svom uratku "Carstvo sir Cesspoola¹ istaknuo sam važnost pojma "pronickljust" kao ključa, među inim, poimanja mehanizma zla koje označuju najzapaženija pisanja H.G. Wellsa, vodeće ličnosti Fabijanskog društva. Ovdje se vraćam tom pojmu pronickljusti u svrhu koncipiranja uzroka i njihovog porijekla sadašnjeg srozavanja svjetske civilizacije u skoroj budućnosti u novi mračni vijek čovječanstva, a takav izgled uzrokovala je uloga istog Wellsovog stajališta u njegovoj prijetnji čitavom planetu ovim sad sve bržim survavanjem u ponor.

U stvarnom životu čovjek nikad ne zna što je točno napravljeno sve dok ne pronikne, ne samo zašto i kako je napravljeno, već kad je u stanju reproducirati ostvarenje zamisli.

Kao što sam ukazao u ranije objavljenim pisanim i usmenim izvješćima: gledajući od danas unatrag najodsudniji događaj u mom životu bilo je moje posve uvjereno odbacivanje koncepcije euklidove geometrije odmah prvog dana kad sam se s njom susreo u gimnaziji. Najodsudniji dublji smisao toga u mom kasnijem životu bio je što sam odbacivanjem euklidove geometrije kao urođeno nekompetentne, što sam tog dana učinio, ustvari tada donio odluku koja je oblikovala bitne odlike mog života kroz daljnjih 70 godina nakon toga.

Da ponovim što sam više puta rekao o tom događaju, tijekom narednih godina, zapamtimo sljedeće kao polaznu točku sadašnje rasprave ovdje.

Moje udivljenje nad bostonskim mornaričkim škverom u Charlestownu u državi Massachusetts imalo je svoje težište na tekućim radovima građenja tamo. To mi je navelo pozornost na činjenicu izazova poimanju geometrijskog načela konstrukcije koje je određeno omjerom mase i težine nosača prema nosivosti ukupne građevine. To višestruko iskustvo kroz mojih nekoliko posjeta tom mjestu i činjenice posjedovanja tog iskustva koje me salijetalo, već je uspostavilo u meni značenje "geometrije" kao fizičke geometrije, i to već prije mog prvog susreta s geometrijom u gimnaziji.²

---

¹ Vidi [na engleskom] <http://www.larouhepac.com/node/10610> i *EIR*, 9. svibnja 2008.

[*cesspool* = septička jama; Sir Cecil Cesspool—lik iz Al Cappovog stripa 'Li'l Abner', *op. prev.*]

² Ovaj razvoj bio je u sprezi , u vrijeme tog istog razdoblja u mom životu, s glavnom nakanom mog oca u odabiru tih posjeta, kao uobičajenog obilaska broda U.S.S. Constitution. No moja vlastita pozornost usmjerila se na tajne konstrukcije u drugim dijelovima tog škvera.

„Podrumski tim“ LaRouche-
evog Pokreta Mladih (LYMa)
ulazi sad u proučavanje
Riemannove docentske
dizertacije iz 1854. nakon što
su dovršili tri prijašnja
projekta: od Pitagorejaca do
Leibniza, od Kuze do Keplera i
radovi Carla Gausa (vidi
<http://wlym.com/~animations/>)
. Na slici: mladi znanstvenici
LYMa rade u „Podrumu“ u
Round Hill-u, Virginia
veljača 2007.

EIPNS

EIPNS/Terraina Purcell

Trajna važnost mog bezuvjetnog odbacivanja takozvane euklidove geometrije od mog prvog susreta s njom u školskom razredu, daje tipični primjer ako se razmotri način na koji je odjek tog iskustva doveo, deset i više godina kasnije, do mog bezuvjetnog odbacivanja sofistikerije tako-

zване “teorije informatike” koju je predstavio prof. Norbert Wiener i još bjesnije ludilo zamisli “ekonomije” Johna von Neumanna i von Neumannovo sukladno tome perverzno viđenje načela ljudskog uma. Ovi potonji poticaji i srodna iskustva, navela su me, 1953. g. na otkriće i usvajanje primjerenih posljedica Leibnizovog rada, kao stajališta Bernhard Riemannove docentske dizertacije iz 1854.g.

U tom svjetlu ovo mladenačko iskustvo, sa svojim ishodom, najbolji je oslik mojih iskustava pravog, tehničkog značenja izraza “proncljivost”.³ Ustvari, ono je sastavni dio procesa koji me vodio, u vrijeme adolescencije, do usvajanja rada Gottfrieda Leibniza kao glavne polazne točke mog intelektualnog života, tada i implicate sve do današnjeg dana.

Od tog časa u mojoj mladosti pa dalje, glavne filozofske polazne točke mog intelektualnog razvoja bile su hrvanje protiv sofistikerije Immanuel Kantovog niza “Kritika” i sustavne sofistikerije Aristotela i njegovog sljedbenika Euklida. Upravo u svjetlu takve pozadine—ta odbacivanja koja sam ja već posve uspostavio u vrijeme

³ Wolfgang Köhler: molim vas oprostite; bilo je nužno!

svoje adolescencije, došao sam do spoznaje i počeo se oslanjati na pojam same pronicljivosti: pronicljivost koja pripada platonskom području postavljanja hipoteze na višu hipotezu, pojam prirode ljudskog roda i njegova individualnog člana, što je središnje svakom Platonovom otkriću načela.

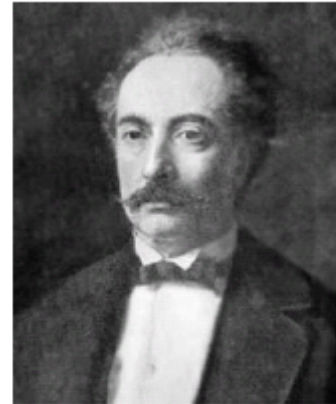
Znanstveni projekt LYMa

U ovom trenutku tri važna, velika projekta LYMa prethodila su sadašnjoj predstojećoj obradi dubljeg smisla Riemannove dizertacije iz 1854.g.

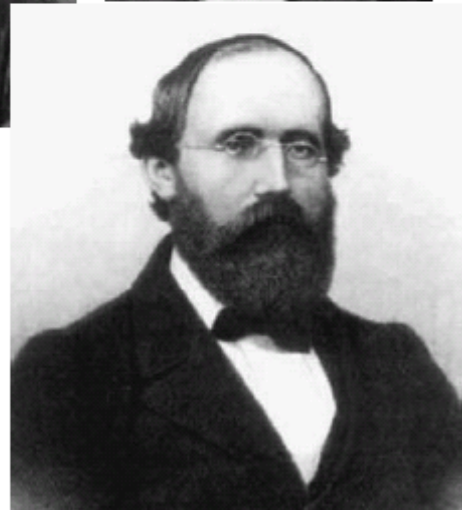
Prvi od tih triju zasnivao se na radu skupine sa Zapadne obale [Kalifornije] koja je prošla kroz određena odsudna svojstva drevnih počela moderne europske znanosti, kao što se može naći u spletu radova Pitagorejaca, Platona i modernih odraza te obrade dinamike u Leibnizovu radu.

Druga skupina razradila je glavna svojstva rada kardinala Nikole Kuzanskog, utemeljitelja moderne europske znanosti i rada Johannesesa Keplera, sljedbenika Leonarda da Vincija. LYMov temeljiti, objavljeni izvještaj o Keplerovom projektu, jedinstveno je kompetentna obrada, a slično tome izražava i rad Alberta Einsteina, kao i drugih važnih osoba, no [osjeća se] nedostatak kompetentne nastave u znanim sveučilišnim programima inače danas dostupnim.

U drugom proučavanju tog jedinstveno originalnog Keplerovog otkrića gravitacije, poteškoća, veoma važna glede obrade pronicljivosti, bila je ta što su sekundarni izvori o Keplerovom radu (vidi /na engleskom/ <http://wlym.com/~animations/>) bili, uglavnom, bjesomučno lažne utaje stvarnog razvoja Keplerovog izvornog i odsudnog otkrića zakonitosti Sunčeve gravitacije, otkrića čije se postojanje kao takvo zlonamjerno poriče u konvencionalnim akademskim i srodnim programima danas. Baš taj vid Keplerovog rada Albert Einstein je snažno zagovarao u suprotnosti s razbojničkim mrziteljima Maxa Plancka, modernih pozitivističkih plemena u sprezi s Ernstom Machom i još gorim Bertrandom Russellom, na (zlu!) glasu po svom djelu **Principia Mathematica**.

LYMov rad na Gaussu „proizveo je neke jedinstveno korisne pronalasci“ koji otvaraju pristup „uhvatiti se u koštac s jedinstvenom revolucijom koju je Bernhard Riemann učinio sa stajališta svoje docentske dizertacije iz 1854.g. ... uz pomoć tih izazova koje je Riemann postavio svojim sljedbenicima kao što je to bila talijanska škola Bettija i Beltramija.“ Enrico Betti (gore), Eugenio Beltrami (gore desno) i Bernhard Riemann.

U trećem proučavanju rada Carla F. Gausa, predložio sam dolazećoj skupini od samog početka da Gauss rijetko opisuje svoje stvarne procese otkrića, već radije daje ishod a pruža i vjerodostojan pristup proučavanju načina kojim je *možda došao* do otkrića. *Zadatak dodijeljen dolazećoj skupini bio je stoga otkriti kako ustvari radi Gaussov um kod njegovih ključnih otkrića.* Očito, taj zadatak dolazećoj skupini skovao sam ja kao izazov unutar područja epistemologije, područja pravilno definirane pronicljivosti.

Ovaj doista originalan pristup proučavanja Gaussova rada proizveo je neke jedinstveno korisne pronalaskе, pronalaskе koji pružaju jedinstveno originalan pristup uhvatiti se u koštac s jedinstvenom revolucijom koju je Bernhard Riemann učinio sa stajališta svoje docentske dizertacije iz 1854.g., promjenom [koju je ta dizertacija donijela] koja je potaknula Riemannovu revoluciju u znanosti uz pomoć onih izazova koje je Riemann postavio svojim sljedbenicima kao što je to bila talijanska škola Bettija i Beltramija.

Da bih pojasnio značaj tih navedenih početnih četiriju faza rada na shvaćanju ljudskog znanstvenog stvaralaštva općenito, nastavljam sada osvrtom na važan dublji smisao, kojeg još jednom *ontološki* određujem kao načelo *pronocljivosti*.

To će raščistiti put proučavanju nedovršenog Riemannovog projekta, kao što taj slučaj oslikava rad Bettija i Beltramija, kao izazove koje su V.I. Vernadski i Albert Einstein postavili kasnije. Ovdje shvaćanje zhtijeva točniju obradu pojma *pronocljivosti*, koju sljedeće stranice obuhvaćaju.

Važnost obrade te građe na takav način ovdje mora se osloniti, u većem dijelu, na činjenicu da se treći u nizu znanstvenih projekata, kojeg su radile skupine LYMa privodi točki gdje se njihovo proučavanje tajne Carl F. Gaussove karijere bliži završetku, točki kod koje će nova skupina poduzeti shvatljivu obradu rada Bernharda Riemanna, a to će biti bitan doprinos proširenju granica moderne znanosti na osnovu rada Bernharda Riemanna, njegovih pomoćnika i drugih suradnika.

1. ČOVJEK KAO ČOVJEK ILI ŽIVOTINJA?

Odlika *pronocljivosti* prema mojoj definiciji koju opet iznosim ovdje, specifična je mogućnost koju se s pravom može naznačiti da je *jedinstvena svim onim ljudskim pojedincima koji nisu žrtve relevantnog fizičkog ili psihološkog oštećenja*.

Sadašnja definicija čovjeka, kao bića različitog od životinje, jest *specifična* moć ljudskog roda promijeniti svoje ponašanje, kao vrsta, i time svojevolumno povećati potencijalnu relativnu gustoću napućenosti, čineći to uz očevidan prijenos takvih *specifičnih kvalitativnih* promjena s jednog na druge pripadnike ljudskog roda kao na primjer putem podstreka otkrićem fizičke zakonitosti od strane pojedinaca koji su bili izloženi primjerenom intelektualnom poticaju.

Ta se odlika raspoznaje, na odsudan način, *svojevolumnim* povećanjem relativne gustoće napućenosti ljudskog roda izražene *odlikom protuentropijskog povećanja* mase Zemljine noosfere, i to funkcionalno relativno prema specifičnim masama biosfere i masi materije koja je izvorno nastala kao dio abiotskog [neživog] područja.

Stoga, ne postoji rod čovjekolikih majmuna ili drugih životinja sposobnih zadovoljiti normu ovog testa.

Glede toga samo je jedna ljudska rasa i nema bitnih ljudskih razlika u rodovima ili mnogostrukosti unutar redova tako definiranog čovječanstva.⁴ Ova funkcionalna različitost u potencijalima ljudskog ponašanja, koje izražavaju ili pojedinci ili društvo u cjelini pravilno se može istraživati sa stajališta koje je Platon postavio, poštujući i Platonovu istančanu definiciju koncepcije hipoteze i sustavno srodnu odliku ljudske individualne duše jer tu su građu obrađivali Platon i njegov sljedbenik Mojsije Mendelssohn.⁵

Općenito, klasični izraz *hipoteza*, kad ga se primjeni na svaki približno značajni platonski način, već je odraz specifično ljudskog potencijala stvaralaštva. Najjednostavniji izraz te različitosti je razlika između razuma i sofisterije. U svrhu naše rasprave ovdje, sofisterija je primjereno redukcionistička metoda suprotna razumu, koju su dijelili Aristotel, Euklid i varalica Klaudije Ptolomej, i to je tipičan primjer aristotelovskog oblika metode laganja zvane "sofizam", ili u modernom žargonu "spin"[†].

Tipičan izraz iskrivljenosti [korupcije] ljudskog uma u suvremenoj, globalno raširenoj europskoj kulturi je *anglo-holandski liberalizam* inače znan kao nasljeđe Nove mletačke stranke Paola Sarpija. Krajnje izopačeni izrazi liberalizma (na pr. *empirizam*) ekstremni su izrazi danas intelektualne izrođenosti liberalizma kao što su pozitivizam i egzistencijalizam.⁶

Prema tome nastavit ćemo naše izlaganje ovdje razmatranjem slučaja Aristotelovog sljedbenika Euklida, to jest slučaj u sprezi s radom **Euklidovi elementi**.

Umovi zasljepljeni vidom

Aristotelovski oblik sofizma kako ga **Euklidovi elementi** Euklida predstavljaju temelje se na takozvanim *a-priori* pretpostavkama, koje su u sprezi s oslanjanjem na apsurdno vjerovanje u „dok ne vidim, ne znam (ili „tek kad vidim, znam -'seeing is believing')“.

Naprimjer, bilo bi nemoguće otkriti univerzalnu zakonitost gravitacije kao svojstvo organizacije Sunčevog sustava bez oslonca na očiglednu činjenicu sustavnog protuslovlja između Sunčevog sustava viđenog sa stajališta pretpostavljene paradigme vida, kao što je Kepler to uzeo u obzir, radije nego plodonosno protuslovno rješenje do kojeg se dođe uspoređujući svojstva sluha, kao što je Kepler učinio, sa svojstvom, uobičajeno linearne pretpostavke u sprezi s naivnim pojmom svojstva vida.⁷

---

⁴ Svako odstupanje od ovog pravila je "rasizam, *per se*," koji je sam po sebi izraz podstreka posve jednakog, po naravnom zakonu, zločinima protiv čovječnosti.

⁵ T.j. Platonov **Fedon** i Mendelssohnova obrada **Fedona**. To je ujedno i metoda Nikole Kuzanskog kao u njegovom **De docta ignorantia**, njegovog sljedbenika Leonarda da Vincija, te Johannesa Keplera, Pierre de Fermata, Gottfrieda Leibniza i Bernharda Riemanna.

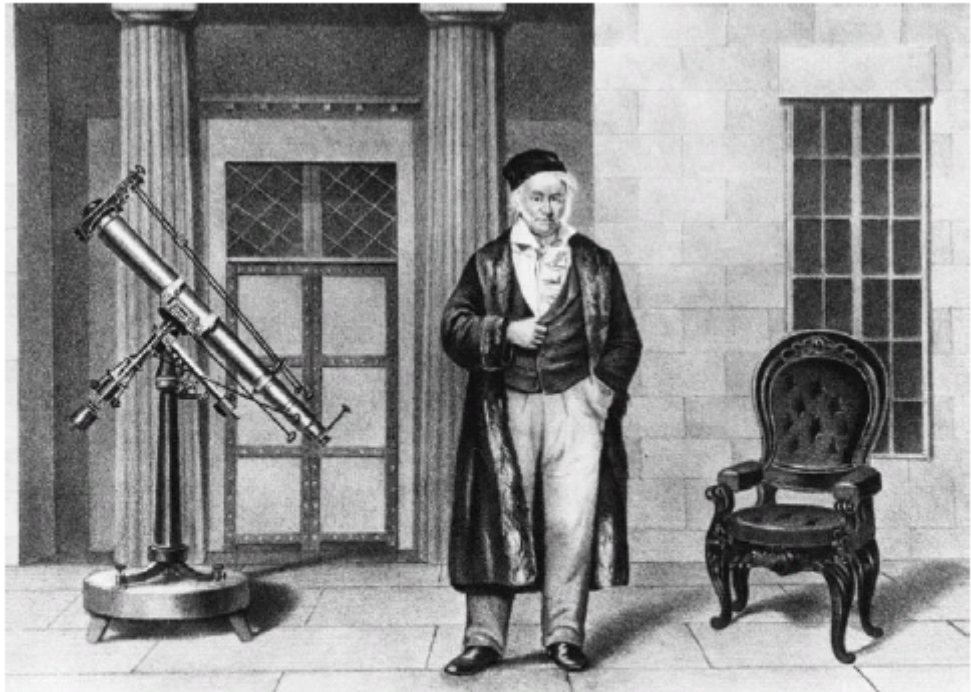
[†] [iskrivljena rotacija (na pr. lopte u tenisu - 'rezana lopta'), t.j. lagano iskrivljenje istine, koje zvuči kao istina tako da onaj kome je 'spin' namijenjen prihvaća neistinu jer je 'vidi' u ruhu istine; izraz 'spin' se već 'udomaćio' u hrvatskom]

⁶ Tipično, matematičke formule kao što su puka statistika, [podmeću se kao] zamjena su za stvarne fizičke zakonitosti, pa čak i čistu istinu.

⁷ Keplerovo razmišljanje o očividnoj ulozi niza platoničkih geometrijskih tijela pri smještaju organizacije planetarnih putanja dovelo ga je, uz razmišljanja o prethodnom radu Nikole Kuzanskog, Luke Pacioli i Leonarda da Vincija, do spoznaje sastava tih Sunčevih tijela, koja je u to vrijeme znao, i njihovog harmoničnog reda (poređaja). Upravo ta spoznaja dovela je Keplera do njegovog načelnog otkrića, putem raspoznavanja proturječnog usporednog položaja (juktapozicije) pretpostavki vida i pretpostavki harmonički poredanog sluha.

Cjelokupnost čisto proizvoljnih pretpostavki na kojima počivaju **Euklidovi elementi** nalazi se u naivnoj pretpostavci glede *pretpostavljene ontološke elementarnosti* svojstva vida.

Prema tome, prava *pronicklji-vost* vidi vid kao takav kao prikaz primitivne razine, vidi da su čovjekova mišljenja na toj razini proizvod glupog vjerovanja u stvarnost jednostavnog osjetilnog iskustva. Najniža razina stvarne ljudske inteligencije, razina stvarne *pronicklji-vosti*, jest raspoznavanje činjenice da se čovjekovo mišljenje glede samog vida oblikuje u čvrstom stisku vrste oblika masovnog ludila kao što je "izvjesnost osjetila", koje se mora prepoznati kao *um zasljepljen takvim slijepim vjerovanjem u vid*.

Courtesy AIP Niels Bohr Library

„Gaussova nakana”, piše Larouche, „makoliko ograničena pritiscima gadnih akademskih odbora za odobravanje naučnih radova svog vremena i mjesta kao mladog čovjeka i kasnije, ipak se na nju treba gledati kao ustrajnu nakanu u njegovim naporima pružanja svojim razumnijim čitateljima odsudne dokaze nadajući se da će ih oni odvesti prema točnim zaključcima koje se Gauss nije usudio izričito objaviti.” Na slici Carl Gauss sa svojim teleskopom.

Što se tiče znanosti, a i znanosti povijesti, naivno viđenje kao takovo mora se zamijeniti *pronickljiivošću*.⁸

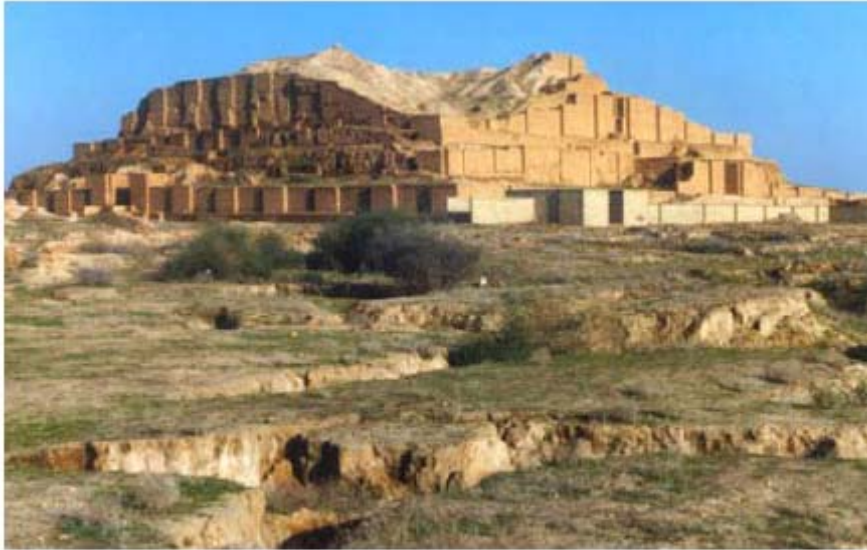
Keplerovo otkriće zakonitosti opće gravitacije pruža tipičan primjer odsudnog dokaza lažnosti izvjesnosti osjetila. U svom djelu **Sklad (harmonija) svijeta**, otkriće opće gravitacije unutar Sunčevog sustava zahtjeva postavljanje usporednog položaja dvaju dojmova osjetila, vida i sluha (t.j. sklada) za izvođenje opće zakonitosti među planetima. To vodi do raspoznanje da se na naše moći zapažanja osjetilima mora gledati kao na prirodne eksperimentalne naprave koje „dolaze u kutiji pribora” kad je dijete dostavljeno od „proizvođača”.

Sličnu pronicklji-vost u lažnost „izvjesnosti osjetila” iskazali su drevni Pitagorejci i Platon, a tipičan primjer bio je odsudan način konstrukcije udvostručenja kocke Platonovog prijatelja iz Italije, Pitagorejca Arhite. Slično tome značenje Eratostenove pohvale te konstrukcije nanovo je došlo na svjetlo dana u europskom sukobu iz 18. stoljeća između rada Gottfrieda Leibniza i anglo-holandskih liberala (a.k.a.—poznatih

⁸ Kao što je različitost Max Planckovog aktualnog otkrića od pozitivističke perverzije (na pr. Ernsta Macha i drugih) znano kao „kvantna mehanika”.

također kao—empiričari) Voltaire, Abraham de Moivre, d'Alembert, Leonhard Euler, i Eulerova luda, Joseph Lagrange.⁹ Moderna povijest tog sukoba počinje algebrom 18. stoljeća Ferro-a, Cardana i Tartaglie i njenim gradivom kvadratnih, kubnih i bikvadratnih geometrija i nastavlja se sve do i nakon rada Carla F. Gausa na tom gradivu kao evolucije njegove obrade Fundamentalnog teorema algebre i srodnog gradiva.

Gaussove osobne okolnosti

Europska znanost izniknula je iz navigacijskih sustava drevnih moreplovaca odnosno njihovih pomorskih kultura, t.j. iz sferne geometrije. Naseobina Sumerije i njena kultura pokazatelj je toga. Na slici, sumerijski zigurat iz 13. stoljeća prije Krista, koji je služio kao zvjezdarnica, blizu [grada] Susa u današnjem Iranu.

Carl Gauss imao je nesreću da je postao zreo čovjek u posljedica- ma Francuske revolucije, u vre- menu koje je Friedrich Schiller naznačio kao iz- ražaj propušte- nog, velikog pov- jesnog trenutka (Američka revolu- cija i veličajna djela Abrahama Kästnera, Gott- holda Lessinga, Mojsija Mendels- sohna, Gasparda Monge-a, Lazarea Carnota i drugih), kao trenutak koji

je postao plijenom „malih ljudi“. Prema tome iako su sama Gaussova dostignuća bila u biti nastavak stečevine Kuze, Leonarda, Keplera, Fermata i Leibniza, Gaussova profesionalna karijera ovisila je o njegovom izbjegavanju svih izgleda davanja potpore svemu što bi moglo izgledati kao nezainteresiranost za navodni genij varalica Galilea, sir Isaaca Newtona i takvih neprijatelja Leibniza i Leibnizovog sljedbenika Abrahama Kästnera u 18. stoljeću kao što su Voltaire, de Moivre, d'Alembert, Euler, Lagrange i njihovi nasljednici 19. stoljeća kao Laplace, Cauchy, Clausius, Grassmann i Kelvin.

Stoga, još jednom, početak 19. stoljeća iznjedrio je razdoblje u kojem su umovi većine bili zaslijepljeni vidom.

Stoga, kad sam prvo dao upute LYM-ovoj sadašnjoj „podrumskoj skupini“ glede izazova njihovog sadašnjeg rada (koji se već nalazi pred završetkom) o Gaussovom radu, unaprijed sam ih upozorio da, dok je sam Gaussov rad sjajan, i njegovo post facto obrazloženje otkrića vjerodostojno, ipak takva je bila priroda njegova vremena da je njegovu aktualnu metodu otkrića pomela, što se može vidjeti u slučaju njegove

---

⁹ Lagrange je u zadnjim godinama svog života poučavao i izgrađivao tiranina Napoleona Bonaparte-a, trud koji je Napoleon iskoristio da rasprši vođe École Polytechnique u tehničke zadatke u tiraninovoj vojnoj službi. Baš su Laplace i Cauchy po nalogu Londona uništili školski program École-e.

osobne veće sklonosti prema ne-euklidskoj geometriji, iza zaštitnog zaslona intelektualne kamuflaže.

Posredni teret njegove zadaće, ili njegovog nasljednika glede tog brižno skovanog zaštitnog zaslona obuhvaćao je komplementarnu obvezu mogućnosti otkrivanja onog što leži, čekajući današnju pozornost, iza nametnute kamuflaže tih varalica koji su predstavljali ugledno utjelovljenje otuđenog, njutonskog tiranina. Međutim danas, sadašnji ishod usvajanja tog navedenog zadatka je da su sad do stanovite razine Gaussova otkrića prikazana kao dovršeno izvješće sa stajališta Bernhard Riemannove iskrenosti u vezi s tim gradivom, te su rezultati do sad sve 'zgodniji'.

Stoga studenti mogu danas raspoznati istinski genij Carla Gausa samo kad se uzme u obzir činjenica da većinu onog što je rekao i napisao, Bernhard Riemann duguje onom što se Gauss u svojim zrelim godinama rijetko usudio javno izreći. Prema tome, da bi se stvarno shvatilo Gausa, nužno je znati Riemanna i zatim vidjeti kako je velik dio Riemannovog zadivljujućeg rada, njegovu docentsku dizertaciju i sve poslije toga, omogućilo ono što je on prepoznao da se krije u sjenama onog što si je Gauss dopustio reći.

Gaussovo ponavljanje obrade gradiva svoje doktorske dizertacije o Fundamentalnom teoremu algebre (nadopunjene srodnim dokumentom o zakonu kvadratične recipročnosti), mora se shvatiti kao ponavljajuća tema u većini opsega Riemannovog rada.¹⁰

2. INFINITEZIMALNO

Toliko o tome do sad; premjestimo odabir obuhvaćenog gradiva, natrag s obrazloženja Gaussove uloge kao takve, na *ontološki* dublji smisao *pronijljivosti per se*—referentnu točku, *ontološko stajalište* s kojeg su Gaussova objavljenja obrazloženja njegovih otkrića, iz gore navedenih razloga, često doživjela svoj relativno najslabiji izražaj. Tipičan je primjer Gaussova ponavljana, nova obrada gradiva njegovih prvih triju navoda onog što će on nazvati svojim „Fundamentalnim teoremom algebre“, i blisko s time povezano, više gradivo „zakona kvadratične recipročnosti“.

Ipak, Gaussova nakana, makoliko ograničena pritiscima gadnih akademskih odbora za odobravanje naučnih radova[†] tog vremena i mjesta na njega kao mladog čovjeka i kasnije, ipak se na nju treba gledati kao ustrajnu nakanu u njegovim naporima pružanja svojim razumnijim čitateljima odsudne dokaze nadajući se da će ih oni odvesti prema točnim zaključcima koje se Gauss nije usudio izričito objaviti.¹¹ Jednom kad se Riemannova docentska dizertacija iz 1854.g., i njegova obrada Abelovih funkcija uzme u obzir, i prethodna pisanja Gausa razmotre s tog stajališta, gradivo rasprave Gaussove *ontološke* nakane, suprotno d'Alembertu, Leonhardu

---

¹⁰ Gauss je prvi put predstavio Fundamentalni teorem 1799. g., objavljen kao izravno pobijanje Eulerovog objavljenog rada iz 1760. g. o tom gradivu i blisko povezanom gradivu zakona kvadratične recipročnosti. U svim svojim objavljenim radovima o toj građi podloga svega o kojoj je Gauss govorio no nije izravno izrekao je Leibnizov pojam *ontološki* infinitezimalnog, sprega koja je u Gaussovu rad implicite očigledna.

[†] 'peer-review' postupak

¹¹ Vidi Bernhard Riemann, **Über die Hypothesen, Welche der Geometrie zu Grunde Liegen** (New York: Dover, ponovno izdanje, 1953.): Sekcije pod br. I. (Begriff einer n fach ausgedehnten Grösse), str. 273, i II. Massverhältnisse, deren eine Mannigfaltigkeit von n Dimensionen fähig ist ...), str. 276.

Euleru i pokvarenjacima, britanskim imperijalnim lakejima Laplaceu i Cauchyju, i drugima trebala bi biti razvidna svakom kvalificiranom studentu te građe.¹²

Gaussove obrade gradiva Fundamentalnog teorema algebre i njenog odsudnog, suodnosnog prikaza tog „Teorema“ kojeg se može vidjeti u njegovoj definiciji „zakona kvadratične recipročnosti“, upućuje pažljivog studenta na ontološko pitanje koje on želi tumačiti no uzimajući u obzir okrilje ne usuđuje se to raditi *previše* izravno. *Česti navod paralele srodnog slučaja ustvari protu-euklidske geometrije, mora se sagledati u tom svijetlu te je on suodnosan s tim viđenjem Fundamentalnog teorema.*

Tumačenje glede toga je sljedeće.

Kad jednom prihvatimo, kao što su to Pitagorejci i Platon već znali, da predmeti izvjesnosti osjetila nisu nikad bolji od sjena koje baca neprimjetna no ipak djelujuća stvarnost, i kad tu istu stvar zatim preispitamo sa stajališta Riemannovog rada problemi postaju mnogo razvidniji.

Odsudna poanta, kao što sam često isticao ranije, je činjenica da su neprijatelji Leibniza, Gausa, Riemanna i drugih, u znanosti bili čopor varalica, a tipični primjer su liberali 18. stoljeća kao Antonio Conti, Voltaire, de Moivre, d'Alembert, Leonhard Euler i Eulerova luda Joseph Lagrange. Onom britanskom pobjedom nad Francuskom, koju je Britanija osigurala putem niza, na pr.— opsada Bastille-e, Francuska strahovlada[†], vladavina Napoleona Bonapartea i trijumf Britanske monarhije na Bečkom kongresu—mladom je Gaussu to tada bio ulaz u 19. stoljeće, u svijet u kojem je službenu znanost tlačilo od vraha na dole nametanje te moralne, intelektualne izopačenosti i korupcije znane kao liberalizam Eulera i njegovih sljedbenika.

Ako pak uzmemo u obzir točno određene probleme znanstvene metode, koje još i danas postavlja ista liberalna politička korupcija vladajućeg službenog mišljenja u znanosti tog vremena kao i našeg, u mogućnosti smo razlikovati ono što je očigledno bila Gaussova nakana, od onog što ga je isti strah od reakcije moćnih protivnika spriječio jasno izraziti, kao što je to slučaj njegova potiskivanja izvješća o svojim vlastitim otkrićima u protu-euklidskoj geometriji. Da bismo predstavili taj slučaj nužno je ponovno navesti srodne tvrdnje koje sam ranije objavio.

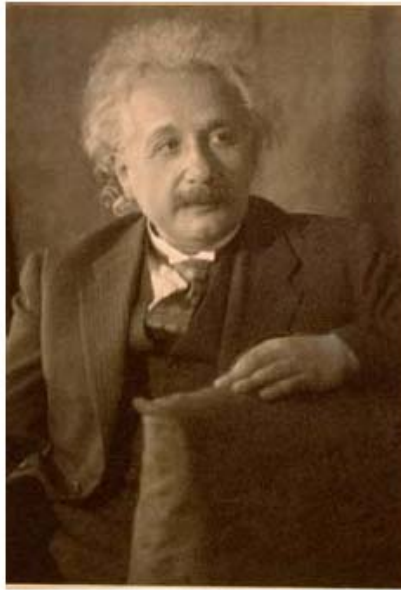
Korijeni znanosti

Kad pratimo povijest europske znanosti od njenih korijena u *sfernoj geometriji*, iz drevnih pomorskih kultura, koje su nastanile egipatsku civilizaciju (obuhvaćajući i poglavito Cirenu) moramo raspoznati kako bismo je nazvali kompetentnu „znanost“ s

---

¹² Porazom cara Napoleona Bonapartea francuska namjera izabrati Lazarea Carnota za Predsjednika Francuske republike doživjela je poraz djelovanjem odgovornog britanskog predstavnika vlasti, vojvode Wellingtona, koji je ubacio bijednog Bourbona na francusko prijestolje kontrolirano od Britanaca. Pod tom britanskom vladavinom nad okupiranom Francuskom, nitkovi Laplace i Cauchy dobili su položaje da bi iskorijenili školski program École Polytechnique Gasparda Mongea. Monge je izbačen, a njegov suradnik Lazare Carnot je otišao i umro u izbjeglištvu kao heroj, u Magdeburgu. Tako je umna bolest zvana pozitivizam ugrabila kontrolu, a ostalo je tek nekoliko tvrdoglavih heroja službenog francuskog znanstvenog intelekta. Cauchyjeva uloga varalice i plgijatora Abelovog rada bila je na koncu razotkrivena pregledavanjem Cauchyjevih posthumnih datoteka. Carnot je bio kolega Alexandra von Humboldta u École.

[†] 'jakobinci'

Moć pronicljivosti, čiji se izražaj može vidjeti u otkrićima Alberta Einsteina (desno), koji je koračao stopama velikog Johannesesa Keplera (lijevo), „je očito jedinstveno specifična ljudskom rodu, [jer] smo mi u mogućnosti predočiti dokaze vječnog gibanja te velike nevidljive cjeline koja je ostavila te otiske stopala na našem nebu.“

Library of Congress

korijenima u razvoju navigacijskih sustava drevne, moreplovne pomorske kulture u velikim razdobljima glacijacije, radije nego takve naivno glupe, ali popularne akademske mitove koji pokušavaju pratiti civilizaciju od „riječno-obalnih“ kultura kao takvih. Upravo praćenje naizgled regularnih i protu-entropijskih ciklusa planetarno-zvezdanih sustava jedina je podloga koja može zadovoljiti pojam „univerzalnog“ gdje bi se taj izraz mogao ispravno primjeniti za utemeljiteljski pojam znanosti *per se* danas.

Slučaj Sumerije i njene kulture odnosno njeno naseljavanje od strane nesemitskih naroda s mora koji su pripadali pomorskoj kulturi Indijskog oceana i naselili južnu Mezopotamiju¹³, značajan je pokazatelj. U svakom slučaju sama ideja znanosti ne bi imala sigurnih temelja u znanju ako se dugotrajni raspon pomorskih kultura koji su plovili oceanima ne uzme u obzir osobito odsudno važne odlike drevnih kalendara.

Ukratko, pojam *univerzalnog* koji ne postoji kao funkcionalna koncepcija u liberalizmu, bit je svakog kompetentnog truda kod razvitka stvarnog znanstvenog saznanja. Samo dugoročne drevne pomorske kulture mogle su osjetiti prisilu da proizvedu elementarna razmatranja kao podlogu *sferne geometrije* iz koje su izvedene sve kompetentne grane znanosti, europske i druge. Ideja univerzalne fizičke zakonitosti, na kojoj se zasniva sva kompetentna znanost, nije mogla nastati za čovječanstvo ni na jedan drugi način, osim ako, proizvoljno, ne pretpostavimo da su izvor tog mišljenja bili kolonisti „vanzemaljci“. Naglašavam da prava koncepcija *univerzalnog* ustvari ne postoji kao znanstvena koncepcija unutar granica empirizma ili njegovih nusprodukata.

Ono što sa sigurnošću znamo glede suprotnih viđenja mogućnosti postojanja zanimanja znanošću je to da su ta suprotna viđenja ili prešutno „maltuzijanska“ ili su proizvod vrste kulture, čiji bi tipični primjer bio „oligarhijski model“ u podudarnosti s

---

¹³ Za njih se sumnja da su bili ogranak pomorske kulture Dravidijaca ili blisko povezanih govornih skupina. Herodot ukazuje na raznorazne pomorsko kulturne početke Etiopije. Tako je i Bal Gangadhar Tilak pratio unatrag početke sanskrita do kolonizacije, preko kopna, od sjeverne obale Sibira, preko srednje Azije do Irana i sjeverne Indije (**Orion i Arktički dom u Vedama**).

maltuzijanizmom. Naglašavam da svaka takva potonja vrsta koje općenito sada znamo, pripadaju kategoriji poznatoj od drevnih do modernih europskih kultura kao „oligarhijski model“, čiju podudarnost s Eshilovim predstavljanjem sotonskog lika delfskog, olimpskog Zeusa trebamo uvijek prepoznati. To je bio Zeus koji je u Eshilovom pisanju zabranio usađivanje znanja o znanosti (na pr. o „vatri“) u umove onih smrtnih ljudi i žena kao što su heloti Likurgove Sparte, [pripadnici] nižih, podjarmljenih društvenih klasa.

Sad bi trebalo naglasiti, dok su nam misli na globalnom valu masovne gladomorie koju je izazvalo širenje masovno ubilačkog, neo-maltuzijanskog modela tog britanskog slugana inače znanog kao bivši Podpredsjednik Al Gore, da su ustvari sve velike krize znanih civilizacija bile posljedica primjene te iste politike koju s pravom možemo naznačiti kao pro-sotonske pokušaje zabraniti širenje znanstvenih saznanja i njihove primjene na veliku većinu svjetskog ljudskog stanovništva.¹⁴ Takav je bio ubrzavajući pad fizičke ekonomije SADa, po glavi i po četvornom kilometru nakon užasnog razvoja događaja i posljedica 1968. g.¹⁵

Zaključak je tog pravca istraživanja da mi postojimo u zvjezdanom svemiru kojim upravljaju, kako je to naprimjer Albert Einstein isticao, *univerzalne fizičke zakonitosti promjene*. Te se zakonitosti nama predstavljaju u tom svojstvu, kao što su se tako predstavljale dugotrajnim drevnim pomorskim kulturama u svom astronomskom izražaju kao *splet navodno regularnih i protuentropijskih univerzalnih fizičkih zakonitosti promjene*. Neki periodi, kao ekvocijski period, su dugotrajni i mogu se činiti nepomičnim. No suprotno neo-aristoteliskom varalici Klaudiju Ptolomeju, te Clausiusu, Grossmannu i Kelvinu, svemir nije, ontološki, područje perioda opetujućih, nepromjenljivih ne-promjena, već je svemir u svojoj biti protuentropijski.

U potonjem slučaju taj svemir promjene je konačan ali protuentropijski glede toga da ništa ne postoji van njega. Stoga radije nego ludost pretpostavke vjernika neznalice o euklidskom ili kartezijanskom, bezgraničnom prostoru, svemir nije euklidski niti kartezijanski već *dinamički* sustav u smislu *dinamike* kojom su se služili drevni Pitagorejci i Platon ili kasniji ljudi kao Leibniz, Riemann, Max Planck i Einstein u modernoj znanosti. Taj je pojam fizički učinkovite univerzalnosti koju sam upravo prikazao ovdje, kao što je Einstein isticao, neophodan modernoj univerzalnoj znanosti, jer bez tog pojma nijedan kompetentni pojam rada Keplera, Fermata, Leibniza, Gaussa ili Riemanna ne može se doseći.

Taj pojam kojeg sam upravo naglasio odsudan je u shvaćanju velike krize znanosti 19. stoljeća, s kojom su se Gauss i Riemann hrvali. Ispreplićuće koncepcije „Fundamentalnog teorema algebre“ i „zakona kvadratične resipročnosti“ u radu

---

¹⁴ Bivši američki Podpredsjednik Al Gore, britanski agent protiv Američkog sustava političke ekonomije SADa, koji slijedi stopama de facto izdajnika SADa, i svojevremenog Podpredsjednika Aarona Burra, tipični je zagovornik „oligarhijskog modela“. Predsjednik Andrew Jackson, poznat po „Stazi plača“ [odvođenje Čeroki indijanaca u rezervate], bio je suučesnik u Burrovoj protuameričkoj zavjeri, a kao Predsjednik bio je slugan i suučesnik varalice u vezi 'Land Bank [Zemljišne banke – misli se na prevaru u vezi 'otkupa' indijanske zemlje]' i kasnijeg Predsjednika SADa Martina van Burena.

¹⁵ Nije samo djelovanje prekoatlantskih „68aša“ i američke vlade Richarda Nixona prouzrokovalo obrasc ubrzavajućeg fizičkog propadanja gospodarstava obiju Amerika i Europe nakon 1968. Pravci razvoja događaja se ne ovjekovječuju osim kad neki važan pravac razvoja zaživi kao oblik „tradicije“ unutar kulture onih koji oblikuju sklonosti u donošenje političkih odluka društva. Da bismo oslobodili posebice SAD od četrdesetogodišnjeg stiska samouništenja, moramo oduzeti kontrolu nad oblikovanjem politike našeg društva iz ruku i umova onih koji utjelovljuju „68ašku“ tradiciju.

Gausa tipičan su primjer toga. Riemannov lijek protiv onog što nedostaje u radu Gausa, obraća se točno na taj pojmovni problem, problem koji još uvijek stoji kao podloga ne samo tekućem ključnom radu čitave moderne znanosti, već i sustavno dinamičkom obliku društvene krize koja prijete samom postojanju svjetskog društva danas.

Naš svemir

Taj vid djelotvornog postojećeg svemira dostupnog našim osjetilno-percepcijskim moćima su prolazni *otisci stopala* onih moći koje same stvaraju takve sjene. Kao što je Albert Einstein ustvrdio na svoj vlastiti način, upravo pomoću te relevantne moći *pronikljivosti*, kao što je bilo Keplerovo jedinstveno originalno otkriće univerzalne gravitacije, koja je očito jedinstveno specifična ljudskom rodu, mi smo u mogućnosti predočiti dokaze *vječnog gibanja* velike nevidljive cjeline koja je ostavila te otiske stopala na našem nebu. Takav je dublji smisao Riemannove dinamike, kao i Leibnizove prije njega.

Kao što je istaknuto ranije ovdje, činjenica da se na organizaciju Sunčevog sustava može s pravom gledati kao sukladnu s Keplerovom harmoničkom aproksimacijom, a Albert Einstein je istaknuo zakonitost o kojoj se tu radi, (ta činjenica) određuje svemir *ontološki konačnim*. To jest, zakonitosti, kao zakonitost gravitacije koju je Kepler otkrio, zakonitosti koje omataju naš svemir, u stanju smo otkriti i dokazati samo kroz vrstu metode *dinamike* koju je Gottfried Leibniz oživio iz ranijih otkrića Pitagorejaca i Platona. Dugujemo svoje razumijevanje posljedica te činjenice, kao što je Albert Einstein isticao, uglavnom radu Johannesa Keplera i Bernharda Riemanna. Doduše, to otkriće je već ranije implicite ostvario kardinal Nikola Kuzanski, svojim radovima kao što je njegov seminalni rad **De docta ignorantia**, no bilo je poznato i ranije Pitagorejcima i Platonu.

Da ponovo izrazimo ovo pojašnjenje: načelni oblik djelovanja koji se našim osjetilima iskazuje kao predikat univerzalnih zakonitosti je univerzalna zakonitost o kojoj ovisi izražaj svih očiglednih oblika razvidno načelnih djelovanja. Univerzum iskustva je stoga definiran, kao što ga je Einstein definirao, kao samoomeđen. Prema tome on je konačan univerzum u tom smislu, no bez vanjske granice osim zakonitosti protuentropijskih, stvaralačkih moći udruženih s pojmom Univerzalnog Stvoritelja.

Ljudska sposobnost o kojoj svako takvo znanje višeg stupnja o tom višem, učinkovito nužnom postojanju ovisi, je predmet *pronikljivosti* u punom smislu Platonovog prikaza tog pojma. Prema tome cjelokupna kompetentna moderna znanost ovisi o viđenju koje je o tome imao Nikola Kuzanski.

Da rezimiramo ovu poantu: pojam ontološki postojećeg svemira, suprotno nekim euklidskim ili raznoraznim vrstama sofističke fantazije, ovisi o pojmu univerzalne zakonitosti, kao što Einsteinovo viđenje Keplerovog rada oslikava odsudnu točku cjelokupnog sadašnjeg raspravljanja.

Da bismo osvjetlili tu točku, uzmite slučaj povijesti moderne europske rasprave koja je dovela do Gaussove prve tvrdnje koja će postati poznata kao njegovo viđenje izazova Fundamentalnog teorema algebre. Vratite se na prije navedenu obradu gradiva iz 16. stoljeća o odnosima između kvadratnih, kubnih i bikvadratnih ostataka, obradu Cardana i drugih.

Ontološki dublji smisao obrade tog gradiva iz 16. stoljeća mora se razmotriti imajući kao pozadinu Arhitino udvostručenje kocke. Držeći tu povijesnu pozadinu *sferne geometrije*, načelna priroda sistematske lažnosti metode koju su rabili Cardan i drugi trebala bi biti posve razvidna. Očigledni lijek za to već je u 15. stoljeću ponudio Filippo Brunelleschi u svom radu¹⁶, te Nikola Kuzanski i Luca Pacioli, a isto tako i preživjeli znani ostatci rada Leonarda da Vinci. Ukratko, nužni pristup bio bi ista koncepcija *fizičke geometrije* na kojoj sam uporno inzistirao tijekom moje adolescencije ili, što je još primjerenije, Riemannove fizičke geometrije radije nego formalnosti kule bjelokosne prešutno euklidske algebre.

Drugim riječima kad su empiričari, sljedbenici Descartesa i Antonija Contija primijenili lažnost varalica de Moivre i d'Alemberta pri krojenju prijevere takozvanih „imaginarnih brojeva“ u svojim vlastitim prevarantskim napadima na Leibniza, kao i Eulerovim i drugih, oni nisu tek izgrađivali prijeveru protiv fizikalne znanosti. Ponašali su se kao a-prioristički nesposobnjakovići odbijajući shvatiti lako dostupne, posljedice *fizičke geometrije* jedinstvenosti Arhitove metode konstrukcije *procesa* udvostručenja kocke, u korist urođeno nekompetentne, sofisticke metode Aristotela, Euklida i Klaudija Ptolomeja.

Treba priznati, pogrešna pretpostavka bila je odraz odsudnog previda skupine Cardana i drugih iz 16. stoljeća prije eksperimentalno odsudnog otkrića Pierrea de Fermata, otkrića najmanjeg hoda (djelovanja). Doduše otkrića Keplera i Fermata sastavni su dio i jedinstveno originalnog Leibnizovog otkrića diferencijalnog računa a i, još značajnije, Leibnizovog uzimanja u obzir odsudne zakonitosti Fermata u svojoj vlastitoj razradi, u suradnji s Jeanom Bernouillijem, koncepcije univerzalne fizičke zakonitosti najmanjeg hoda.

Ova prijevera „imaginarnim brojevima“ de Moivre, d'Alemberta, Eulera i drugih nije bila tek odraz njihovog očiglednog neznanja elementarnih načela fizičke geometrije, poznate barem od vremena Arhite i Erastotena. Treba je sagledati kao odjek „maltuzijanske“ prijevere u skladu s oligarhijskim modelom čiji je izraz dao olimpski Zeus Eshilove **Prometejeve trilogije**.

Kad se taj vid stvari uzme u obzir, poteškoća koja je prijetila Carlu Gaussu glede Fundamentalnog teorema algebre trebala bi postati razvidna. Gaussova treća tvrdnja tog slučaja trebala bi to učiniti očiglednim, gledajući unatrag, svim modernim matematičkim fizičarima koji ponovno razmatraju Gaussov dokaz, kad je jednom Riemannova docentska dizertacije učinila bjelodanim bitni problem koji proviruje iz sjena Gaussovog vlastitog obrazloženja.

Od pojave Riemannove docentske dizertacije i njegove Teorije Abelovih funkcija pa nadalje, dublji smisao posljedica povijesti moderne znanosti nakon rada **De docta ignorantia** Nikole Kuzanskog trebao bi postati bjelodan kao što je sam Albert Einstein smjestio korijen kompetentne fizikalne znanosti u metode koje je Kepler pripisao Kuzinom radu, radu koji je uglavnom postavio temelje kompetentnih oblika moderne europske znanosti.

Takva je priroda prave *proncljivosti*.

---

¹⁶ Kao u Bruneleschijevoj uporabi krivulje lanca (lančаницe) kao zakonitosti fizičke geometrije potrebne kao zakonitost izrade konstrukcije kupole crkve Santa Maria del Fiore.

3. PRONICLJIVOST NANOVO

Filipo Brunelleschi (1377.-1446.) primijenio je lančanicu kao načelo fizičke geometrije u konstrukciji kupole crkve Santa Maria del Fiore u Firenci, Italija. Njegov kip stoji u vidokrugu velike kupole.

Krajem srpnja 2007. svijet kao cjelina ušao je u fazni pomak, u kroničnu hiperinflaciju, u ono što je neprestano nakon tog nadnevka postalo opća kriza sloma sadašnjeg svjetskog sustava u cjelini. Od tada cjelokupni svjetski sada postojeći monetarni sustav, nastao poslije kolovoza 1971., osuđen je na odumiranje, na ovaj ili onaj način. Postoje alternative, no one znače napuštanje

svjetskog monetarno financijskog sustava koji je vladao razdobljem od 1971. – 2008. To znači staviti sadašnji sustav pod sudski postupak stečajne reorganizacije i njegovu zamjenu sustavom koji će biti odjekom načela i nakana politike Franklina Roosevelta namjenjene Bretton Woodskom svjetskom monetarnom sustavu, uz izbacivanje natruha britanskog imperijalizma koje nažalost kraljuju i uništavaju sve nas još danas.

Važno je raspoznati da moramo koristiti taj izraz, „Britanski imperijalizam“ jer je to ime koje pristaje. Sadržaj koji to ime pokriva je međunarodna financijska tiranija koju možemo ispravno tehnički opisati izrazom anglo-holandski liberalizam, a to označuje sadašnji oblik organizacije mreže financi-

jaških i blisko udruženih interesa, koje su izgradili Mlećanin Paolo Sarpi i njegovi sljedbenici u sjevernoj priobalnoj Europi. 'Britanski' u 'Britanskom imperijalizmu' naznačuje to carstvo de facto, jedina vodeća, imperijalna sila na svijetu danas (od 1971. – 72. kad je vlada Predsjednika Richarda Nixona

izdala interese SADA) koju su prvo uspostavili kao privatnu tvrtku a ustvari carsku silu, t.j. 'Britanske istočno indijsku tvrtku' kao posljedicu Pariškog mira u veljači 1763.

Takav je silni izazov pred stvaralačkim moćima pripadnika čovječanstva danas.

Ja sam, stoga 25. srpnja rekao: „ ... to se odvija kad se svjetski monetarni sustav sada nalazi u procesu raspada. Nema ništa tajanstvenog u tome, ja o tome pričam već duže vremena, [raspad] je u toku, ne povlači se. Ono što se na popisu bilježi kao vrijednosti dionica i tržišna vrijednost na međunarodnim financijskim tržištima samo su šuplje riječi! To su čisto izmišljena vjerovanja. Nema nikakve istine u tome, a krivotvorenje je enormno. Ne postoji nikakva mogućnost neraspada sadašnjeg financijskog sustava—nikakva! On je gotov sada! Postojeći financijski sustav ne može nastaviti postojati *ni pod kakvim okolnostima, ni pod kakvim Predsjedništvom, ni pod kakvim vodstvom ili ikakvim vodstvom skupa nacija.* Samo temeljna i *nagla promjena* u svjetskom monetarnom financijskom sustavu spriječit će opću, brzu vrstu lančane reakcije sloma. Kojom brzinom, ne znamo, no ići će dalje i bit će *nezaustavljiva!* A što se dalje nastavlja prije nego se zaustavi biti će sve gore. A u postojećim ustanovama vlade nema nikog kompetentnog da se uhvati s tim u koštac. Kongres—Senat i Dom zastupnika—nije trenutno sposoban ovladati time. Pa ako Kongres ode na odmor, i *ostavi Cheneyju slobodne ruke,* možete se onda pozdraviti sa Sjedinjenim Državama i većinom svijeta već u rujnu.

www.arttoday.com

Denovski pomorac kapetan Kristofor Kolumbo, u službi Portugala razradio je plan kako provesti u stvarnost program Nikole Kuzanskog, program velikih strateških plovidbi preko oceana u svrhu spašavanja izopačene europske kulture, a iz toga je naposljetku došlo do utemeljenja naših Sjedinjenih Država.

„Ovo je mjesec kolovoz, obljetnica kolovoza 1914. Obljetnica je kolovoza 1939. Okolnosti su sad objektivno gore nego u vrijeme i jednog i drugog kolovoza. Ili ćemo učiniti temeljnu promjenu politike Sjedinjenih Država sada ili ćete se moći pozdraviti s civilizacijom za neko vrijeme ...”¹⁷

Pojedinac u povijesti

Kao što sam u zadnje vrijeme često ponavljao, *povijest čovječanstva ne pokreću događaji. Pokreće je čovjek. Najbitnije odluke koje ustvari pokreću odsudne promjene tijekom povijesti često su bile upravo ono što je većina tvoraca mnijenja ranije smatrala nemogućim.* Ono što se pojavilo jučer u vodećim uglavnom lažljivim

¹⁷ Navod iz izvornog transkripta mojih opaski tom prigodom. (Cijeli transkript LaRoucheevog internetskog govora od 25. srpnja 2007., vidi *EIR*, 3. kolovoza 2007.)

medijima ne pokreće povijest. Ljudi i žene posebnog soja i utjecaja kao što su naš Benjamin Franklin ili veliki povjesničar i dramaturg Friedrich Schiller, odluče povesti nacije u jednom ili drugom smjeru. Rijetko kad je to stvar odabira između više mogućnosti na stolu. Najznačajniji preokreti u povijesti bile su promjene koje su došle na osnovu inicijative naizgled neznatne manjine, promjene kao utemeljenje naše Ustavne republike koje se u srpnju 1776. čitavom svijetu činilo ne samo nemogućim već i lošom zamisli nekolicine.

Najveće odluke u povijesti donijeli su ljudi ili žene kao pojedinci, odluke koje su se normalnim institucijama i javnom mnijenju činile gotovo nemogućim čak u relativno kratkom vremenu ranije. Svi veliki preokreti s takvom odlikom u povijesti došle su kao jedinstvene inovacije mišljenja i volje relativno rijetkih pojedinaca. Tako je na primjer Predsjednik Abraham Lincoln spasio našu republiku praktički unatoč same sebe, a tako su i najveći pjesnici i znanstvenici učinili ono što nitko drugi nije ni sanjao ranije.

Najveća takva djela dolaze u vremenima kao onim o kojima je veliki engleski Klasični pjesnik, Percy Bysshe Shelley pisao u svom *Obrana pjesništva*. Postoji doba kad većinom naroda prevlada čudesno povećanje moći prenositi i primati duboke i uzbuđujuće zamisli o čovjeku i prirodi, kao što je bilo nadahnuće koje je dolazilo od tad već preminulog Friedricha Schillera njegovim pozivom na velike pothvate njemačkom narodu kojeg je vodio Scharnhorst u organiziranju, u skladu s načelom strategije koju su odredila Scillerova proučavanja vjerskih ratova u Nizozemskoj i Tridesetgodišnjeg rata, da bi postigao naizgled nemoguć poraz tiranina Napoleona Bonaparteu u Rusiji kao i tiraninov očajnički napor povratka u Francusku da bi podigao novu vojsku i započeo novi opći rat.

Isto tako, stalno proučavanje oporučnog zavjeta utemeljitelja moderne znanosti, kardinala Nikole Kuzanskog, jednog od najvećih genija čitave moderne povijesti vodilo je denovskog pomorskog kapetana u službi Portugala, veoma talentiranog i nadahnutog Kristofora Kolumba do planiranja kako provesti u stvarnost Kuzin program velikih strateških plovidbi preko velikih oceana da se spasi izopačenu europsku kulturu proširujući njen doseg u daleke zemlje. To je bila Kuzina nakana kako ju je Kolumbo ustvari usvojio, potpuno svjestan te nakane od 1480. pa dalje, što je dovelo do stvaranja obiju Amerika i dovelo do kasnije kolonizacije Nove Engleske iz koje je nastao porod zemlje, koja je postala naše Sjedinjene Države.

To je bio cilj aktualnog utemeljenja naše republike, SADa čiju moralnost su odredile, prvo, odlomak djela kojim se žigoše opakog robovlasnika Johna Lockea, odlomak „naći sreću“ iz Gottfried Leibnizovog *Novi ogledi o ljudskom razumu*, što čini srž načela našeg Proglasa nezavisnosti, te korijen načela moralnog zakona naše republike razrađenog u duhu Vestfalskog mira, a njegov odraz se također može naći u velikom platonskom i kršćanskom načelu *agape*, u Predgovoru našeg Saveznog ustava.

Prema tome prava povijest čovječanstva je samo ono što je određeno stvarnošću savršeno suverenih stvaralačkih moći a njih može izraziti samo individualna stvaralačka ličnost. To su iste stvaralačke moći, jedinstvene suverenim individualnim umovima, koje imaju svoj izraz jedinstveno u velikim otkrićima znanstvene zakonitosti, kao što su to činili Pitagorejci, Platon, Kuza, Kepler i Leibniz ili u Klasičnim odlikama umjetničkog načela kao kod Friedricha Schillera ili u spletu poduhvata koji vuku korijene u podudarnosti znanstvenog umijeća i moralnog nadahnuća u dostignućima Kristofora Kolumba.

Oprečni smisao kojeg treba razmotriti nasuprot te pozadine je to da je glavni izvor najgadnijih neuspjeha čovječanstva stanovita vrsta popularne gluposti vrste koju je zahtjevao olimpski Zeus Eshilovog *Okovanog Prometeja*, kao što zahtjeva stvorenje Jeremyja Benthama Britanskog Ministarstva vanjskih poslova, Thomas Malthus ili umno okljaštrene izopačenosti izrečene od patetične marionete znane kao sadašnji Predsjednik naših SADA. Popularno mišljenje kao ono izazvano našim sadašnjim, urođeno izopačenim i lažljivim glavnim medijima izvještavanja, najsmrtonosniji je Trojanski konj ubačen među čovječanstvo danas.

U tom smislu problem razvoja stvaralačkih moći individualnih mladih članova društva je u konačnoj raščlambi najodsudniji politički kao i moralni problem postojećih kultura ovog planeta, a najviše naših sadašnjih, zaglupljenih, 'bebi-bumerima' preplavljenih, SADA. Naši sadašnji školski sustavi pripomogli su uvelike u zaglupljivanju naših ljudi do te mjere da na njih utječu mišljenja koja izriču poslovične „plaćene prostitutke“ našeg trenutno popularnog „žutog“ tiska.

Relevantni paradoks

Moć je stvaralaštva, kao što sam predstavio njen kratki pregled u prethodnim poglavljima ovdje, kao što sam to već istaknuo, ne samo ugrađeni naravni potencijal čovjeka pojedinca, potencijal odsutan kod svih životinjskih vrsta, a jedinstven je svim osobama koje nisu žrtve značajnih oštećenja svog potencijalnog dosega ljudskih moći. Stoga u širem smislu svaki pojedinac trebao bi imati mogućnosti razviti se kao doista stvaralačka ličnost.

Već prema tome, budući da goveda ne spadaju baš u inteligentne građane, krivo je pokušati 'uzgajati' ljude da postanu goveda, kao što je to praksa ustvari nad većinom ljudskog stanovništva u većini znanih kultura sada. Predmet je stoga, još jednom, slučaj potiskivanja znanja „vatre“ po nalogu prauzora maltuzijanizma (ili današnjeg maltuzijanskog, lažljivog bivšeg Podpredsjednika Al Gorea). Samo pod izvještačenim okolnostima kao onim propisanim od britanskog protu-humaniste princa Philipa, glave 'World Wildlife Fund'-a, prirodni se ljudski intelektualni potencijal osobe potiskuje načinima—pro-maltuzijanskim načinima—koji pretvaraju djecu u praktički glupavu stoku današnjih neomaltuzijanskih pokreta.

Razmislite što je nagnalo legendarnog olimpskog Zeusa da zakuha ovu protu-humanu ulogu „brige za okoliš“[†]. Postoje dva dopunjujuća poriva.

Prvo, stvarno kreativni i hrabri ljudi ne će se svojevolumno podvrgnuti niti legendarnom olimpskom Zeusu niti princu Philipu ni Al Goreu. Drugo, budući ljudsko stvaralaštvo tipično nalazi svoj izražaj u ostvarenju znanstvenog i srodnog napretka u razvoju prevladavajućih ljudskih uvjeta, nastavak napretka kojeg čovjekova prava narav zahtjeva, „troši prirodne resurse“ na načine koje samo prirodni napredak znanošću vođene i srodne stvaralačke proizvodne moći čovječanstva može ispraviti.

Glede potonjeg, od cjelokupne Zemljine mase, dio koji odgovara pred-biotskoj masi se smanjuje u postotku relativno prema proizvodu živućih proizvoda, dok se stopa povećanja dijela mase *stvorene* ljudskom djelatnosti povećava relativno prema abiotskom (neživom) preostatku i preostatku drugih vrsta živućih procesa.

[†] 'Environmentalism'

Stoga da bi se široko pučanstvo držalo na razini zbunjenosti potrebnoj za vladavinu tiranskih spodoba sličnih olimpskom Zeusu, nužno je (za tiraniju) držati podaničko pučanstvo što je moguće glupljim, i tako spriječiti stvarni rast proizvodnih moći ljudske radne snage, ili čak, kao što su to učinili sa SADom i zapadnom i srednjom Europom nakon 1989., absolutno preokrenuti prijašnji gospodarski napredak.¹⁸

Zbog toga nominalni američki građani kao bivši Podpredsjednik (i izdajica) Aaron Burr i bivši Podpredsjednik-preobučen-u-britansku-marionetu Al Gore ne vole nimalo poštene domoljube naših SADA.

Doduše sa suprotne strane toga, potencijal razvoja istinskog znanstvenog stvaralaštva a također i umjetničkog stvaralaštva u pojedincu, pripadniku društva postoji. On postoji i može ga se promicati, ako shvatimo ovo gradivo i ako smo voljni njegova dostignuća učiniti bitnom svrhom razvoja našeg budućeg građanina pojedinca.

Moja vlastita odanost toj zadaći je višestрана, no moje najbitnije, tomu pripadajuće umijeće je na polju onih izražaja fizičko-znanstvenog stvaralaštva koje se podudara s mojom osobitom stručnosti na području fizičke ekonomije. U tu svrhu promicao sam pristup gdje studenti reproduciraju razvoj glavnih valjanih struja fizikalne znanosti prostirući se, izravno i najtipičnije, od Pitagorejaca i Platona, preko Kuze, Leonarda, Keplera, Fermata, Leibniza, Gaussa, Monge/Carnotove faze iz École Polytechnique, Dirichleta i Riemanna. Oni koji rade u određenim oblicima skupina da bi proživjeli čin otkrića koja su najvažnija za iskustvo iz prve ruke ponavljanja znanja najvažnijih otkrića, mogu općenito uspjeti na jedan ili drugi značajan način.

Spletom velike znanosti i velike Klasične umjetnosti možemo među nama stvarati nova pokoljenja dijeleći odliku temperamenta potrebnog takvim pokoljenjima naših novih građana. Dobrobit bi bila, ne samo vještina već njegovanje istinskih stvaralačkih moći ljudskog uma, o kojima ovisi napredak čovječanstva.

Najbolje od svega, jednom kad čovjek upozna tu izraženu odliku potencijala u sebi, koji ga čini različitim od čovjekolikog majmuna ili roba nad kojim su se izživljavali, pronicljivost dolazi prirodno, jer jest prirodna, jer [se prirodno razvija] sve dok su ljudi u fazi procesa razvoja za ono što čovjek pojedinac u biti jest i što je predodređen postati.

---

¹⁸ Kao po kroju izrađenom od grabežljivih, dikatorskih, Thatchericinih-Mitterandovih „uvjetovanosti“ nametnutih Njemačkoj.